

rende stigninger i den øvrige udskrivning. I sognekommunerne såvel som i bykommunerne er der et forholdsvis bredt beskatningsgrundlag at fordele disse stigninger i udskrivningen på. Dette gælder imidlertid ikke for amtskommunerne. Såfremt den amtskommunale ejendomsskyld fikseres, og der ikke foretages yderligere ændringer i den amtskommunale beskatning, skal alle stigninger i udskrivningen og mindreindtægt af ejendomsskyld dækkes gennem udskrivning af grundskyld. Når henses til, at den amtskommunale grundskyld i forvejen udskrives med op til 28 promille, og at den sognekommunale grundskyldpromille i over 100 kommuner udgør over 35 og i enkelte kommuner overstiger 60, er det klart, at den amtskommunale grundskyld ikke bør forøges yderligere.

En fiksering og aftrapning af den amtskommunale ejendomsskyld vil derfor ikke kunne ske, uden at der *tilvejebringes et nyt beskatningsgrundlag for amtskommunerne.*

Da det ikke kan anses for hensigtsmæssigt at udvide amtskommunernes adgang til direkte skatteudskrivning, går det samtidig forelagte forslag til lov om den amtskommunale beskatning ud på, at amtsrådene skal *udskrive på sognekommunerne.*

Formålet med den foreslåede udvidelse af amtskommunernes beskatningsgrundlag er imidlertid ikke alene at skabe mulighed for en fiksering af den amtskommunale ejendomsskyld. En nok så afgørende bevæggrund for forslaget er ønsket om at tilvejebringe *større ensartethed i udskrivningen af grundskyld i landkommunerne.* Ved at fastsætte en maksimal amtskommunal grundskyldpromille på 14, vil der, såfremt amtskommunernes udskrivningsbehov udvikler sig på samme måde som hidtil i forhold til grundværdiernes stigning, og med den foreslåede gradvise aftrapning af den fikserede ejendomsskyld på længere sigt være en tendens til, at flere og flere amtskommuner udskrives grundskyld med den foreslåede maksimale promille. Samtidig åbner nedsættelsen af de amtskommunale grundskyldpromiller mulighed for at tilvejebringe rammer for en mere ensartet udskrivning af sognekommunal grundskyld på et passende niveau.

Som det fremgår af oversigten over de gældende regler, er der meget store variationer i *grundskyldpromillerne i sognekommunerne.* I skatteåret 1959-60 varierede promillerne således mellem 2,80 og 64,52 (de samlede promiller til staten (6,0), amtskommunen (13,86-27,32) og sognekommunerne varierede således for ikke-landbrugsejendomme mellem 26,97 og 97,84). Langt de fleste af sognekommunerne (1122 af 1299) havde dog grundskyldpromiller mellem 12,0 og 35,0. Forskellene i grundskyldpromil-

lernes højde kan i et vist omfang forklares ved forskellene i skatteniveauerne, men spredningen skyldes antagelig især, at der — tildels på grund af kommunernes forskellige struktur — er forskellige opfattelser af, hvorledes udskrivningen skal fordeles på fast ejendom og på indkomster. Spredningen vil kun i meget begrænset omfang kunne modvirkes derved, at der sættes visse grænser for, hvor stor en del af den sognekommunale udskrivning der kan ske på fast ejendom, idet sådanne grænser på grund af kommunernes forskellige struktur og forskellene i grundværdiernes højde vil have meget uensartede virkninger for grundskyldpromillernes højde i de forskellige kommuner. Større ensartethed i grundskyldpromillerne vil derimod kunne tilvejebringes ved fastsættelse af en over- og en undergrænse for promillens størrelse.

Den foreslåede overgrænse på 35 promille vil i forbindelse med de foreslåede regler om den amtskommunale beskatning betyde, at den samlede grundskyld til staten, amtskommunen og sognekommunen ikke vil kunne overstige 55 promille af grundværdien. Den foreslåede undergrænse vil på tilsvarende måde have til følge, at den samlede grundskyld for en ejendom i langt de fleste kommuner på lidt længere sigt ikke vil kunne blive meget lavere end 32 promille af grundværdien, d. v. s. samme grundskyldpromille som i de fleste bykommuner.

Idet der i øvrigt henvises til bemærkningerne til de enkelte paragraffer i forslaget, skal der i det følgende kort redegøres for de væsentligste af de foreslåede ændringer i den kommunale ejendomsskatte-lovgivning.

A. Fiksering og aftrapning af ejendomsskylden til kommunen.

Efter forslagets kapitel II, afsnit B og C, (§§ 12-19) skal ejendomsskylden til sogne- og amtskommunerne fikseres på tilsvarende måde, som ejendomsskylden til staten og til bykommunerne er fikseret. Reelt foreslås fikseringen i sogne- og amtskommunerne med enkelte afvigelser foretaget efter samme principper som fikseringen af stats-ejendomsskylden og ejendomsskylden i bykommunerne, men formelt adskiller den foreslåede fremgangsmåde sig fra den tidligere anvendte. Som nævnt i oversigten over de gældende regler var det for stats-ejendomsskyldens vedkommende de beløb, der blev opkrævet som ejendomsskyld i skatteåret 1956-57, der blev fikseret, og ikke ejendommenes skattepligtige ejendomsværdier. Det samme var tilfældet for så vidt angår bykommunerne, men